

Sygn. akt IV Ca 1911/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Małgorzata Truskolaska-Żuczek (spr.)

Sędzia SO Anna Wrembel-Woźniak

Sędzia SO Beata Błaszczyk

Protokolant sekr. sądowy Katarzyna Kowal

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. L.

przeciwko (...) Funduszowi Inwestycyjnemu (...) z siedzibą w G.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

na skutek apelacji powoda

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Wołominie

z dnia 23 kwietnia 2014 r., sygn. akt I C 509/14

1. oddała apelację;

2. zasądza od A. L. na rzecz (...) Funduszu Inwestycyjnego (...) z siedzibą w G. kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Anna Wrembel-Woźniak Małgorzata Truskolaska-Żuczek Beata Błaszczyk

Sygn. akt IV Ca 1911/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym Sąd Rejonowy oddalił powództwo A. L. skierowane przeciwko (...) Funduszowi Inwestycyjnemu (...) z siedzibą w G. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 29 listopada 2011 r. w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1362352/11, któremu postanowieniem z dnia 23 marca 2012 r. nadano klauzulę wykonalności przeciwko powodowi (punkt 1) oraz oddalił wnioski o zwrot kosztów procesu (punkt 2).

Sąd Rejonowy ustalił, że powód w dniu 02 października 2006 r. zawarł z (...) Bankiem (...) S.A. w W. umowę kredytu odnawialnego o nr (...). Zgodnie z § 1 umowy bank udzielił powodowi kredytu odnawialnego na rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym na cele konsumpcyjne w formie limitu kredytowego wynoszącego 2.000 zł. W § 3 umowy strony ustaliły okres kredytowania na 12 miesięcy z możliwością przedłużenia na kolejny okres 12 miesięcy.

Nakazem zapłaty z dnia 29 listopada 2011 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie nakazał A. L., aby zapłacił (...) w G. kwotę 3.534,18 zł z odsetkami umownymi oraz kwotę 645 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Nakaz ten uprawomocnił się i postanowieniem z dnia 23 marca 2012 r. została nadana mu klauzula wykonalności. W grudniu 2013 r. pozwany wszczął wobec powoda egzekucję. Pismem z dnia 10 grudnia 2013 r. Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wołominie P. B. wezwał powoda do uiszczenia należności głównej w wysokości 3.534,18 zł, odsetek, kosztów procesu i egzekucji.

Sąd Rejonowy przytoczył treść art. 840 kpc i wskazał, że w niniejszej sprawie powód nie powoływał się na żadną z sytuacji przewidzianych w w/w przepisie – ani spełnienie świadczenia, ani wygaśnięcie zobowiązania na skutek zdarzenia, które miało miejsce po wydaniu przez Sąd nakazu zapłaty. Podniesiony przez powoda zarzut przedawnienia roszczenia Sąd Rejonowy uznał za nieuzasadniony. Wskazał, że zarzut ten powinien być podniesiony na etapie rozpoznania sprawy przez Sąd, tj. w sprzeciwie od nakazu zapłaty, a nie w sprawie o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności. Sąd w niniejszej sprawie nie jest władny dokonywać ponownej oceny merytorycznej sprawy, co do której rozstrzygnął Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie.

W złożonej apelacji powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu, jako pozbawiona uzasadnionych podstaw prawnych.

Sąd Okręgowy podziela w całości ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy oraz dokonaną przez ten Sąd ich prawną ocenę – i przyjmuje je za własne.

Wskazać należy ponownie, że zgodnie z treścią art. 840 § 1 pkt 1 kpc dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części albo ograniczenia, jeżeli przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności, gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu, albo gdy kwestionuje przejście obowiązku, mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście.

W świetle powyższego przepisu dłużnik nie może kwestionować podstawy tytułu egzekucyjnego, które jest orzeczeniem sądu – korzysta ono bowiem z powagi rzeczy osądzonej.

Powództwo opozycyjne przewidziane w art. 840 kpc nie może prowadzić do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy zakończonej już prawomocnym orzeczeniem, w związku z tym na podstawie tego przepisu nie jest dopuszczalna merytoryczna zmiana uprzednio wydanego orzeczenia.

Podnieść trzeba, że przedmiotem rozpoznania w sprawie wszczętej powództwem opozycyjnym nie mogą być zdarzenia istniejące przed powstaniem tytułu korzystającego z powagi rzeczy osądzonej, gdyż wówczas jego uwzględnienie prowadziłoby do zanegowania tej powagi i zakwestionowania prawomocnych orzeczeń, co jest niedopuszczalne. Sąd rozpoznający powództwo opozycyjne jest bezwzględnie związany orzeczeniem wydanym w sprawie między wierzycielem a dłużnikiem co do ustalonego w sentencji obowiązku świadczenia.

Zauważyć należy, że dłużnik w ramach powództwa opozycyjnego może przeczyć treści jedynie tych tytułów egzekucyjnych, których nie chroni prawomocność materialna (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 stycznia 2013 r., sygn. akt I ACa 916/12).

Nadto dłużnik może żądać pozbawienia tytułu wykonalności także w przypadku, gdy po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy

tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może oprzeć powództwo także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także na zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne (art. 840 § 1 pkt 2 kpc).

Podstawą powództwa opozycyjnego na mocy powyższego przepisu mogą więc być jedynie takie zarzuty, których powołanie nie było możliwe w postępowaniu, w którym doszło do wydania tytułu egzekucyjnego. W odniesieniu do orzeczeń sądowych możliwe jest powoływanie się jedynie na zdarzenia, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy.

W świetle powyższego podzielić należy stanowisko Sądu Rejonowego, że zarzut przedawnienia roszczenia nie mógł być przedmiotem badania Sądu w niniejszej sprawie. Skoro zarzut taki nie został podniesiony w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w sprzeciwie od wydanego nakazu zapłaty, w niniejszej sprawie nie było możliwe poczynienie odmiennych ustaleń, co związane jest z powagą rzeczy osądzonej i prawomocnością materialną, o czym mowa była powyżej.

Możliwe było jedynie podniesienie zarzutu przedawnienia na podstawie art. 125 § 1 kc, zgodnie z którym roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Początek biegu 10-letniego terminu przedawnienia wyznacza uprawomocnienie się orzeczenia, bez wątplenia zatem roszczenie stwierdzone nakazem zapłaty z dnia 29 listopada 2011 r. nie uległo jeszcze przedawnieniu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy na mocy art. 385 kpc postanowił jak w punkcie 1 sentencji.

O kosztach Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 2 sentencji na mocy art. 98 § 1 i § 3 kpc w zw. z § 6 pkt 3 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013, poz. 461).

Anna Wrembel-Woźniak Małgorzata Truskolaska-Żuczek Beata Błaszczyk